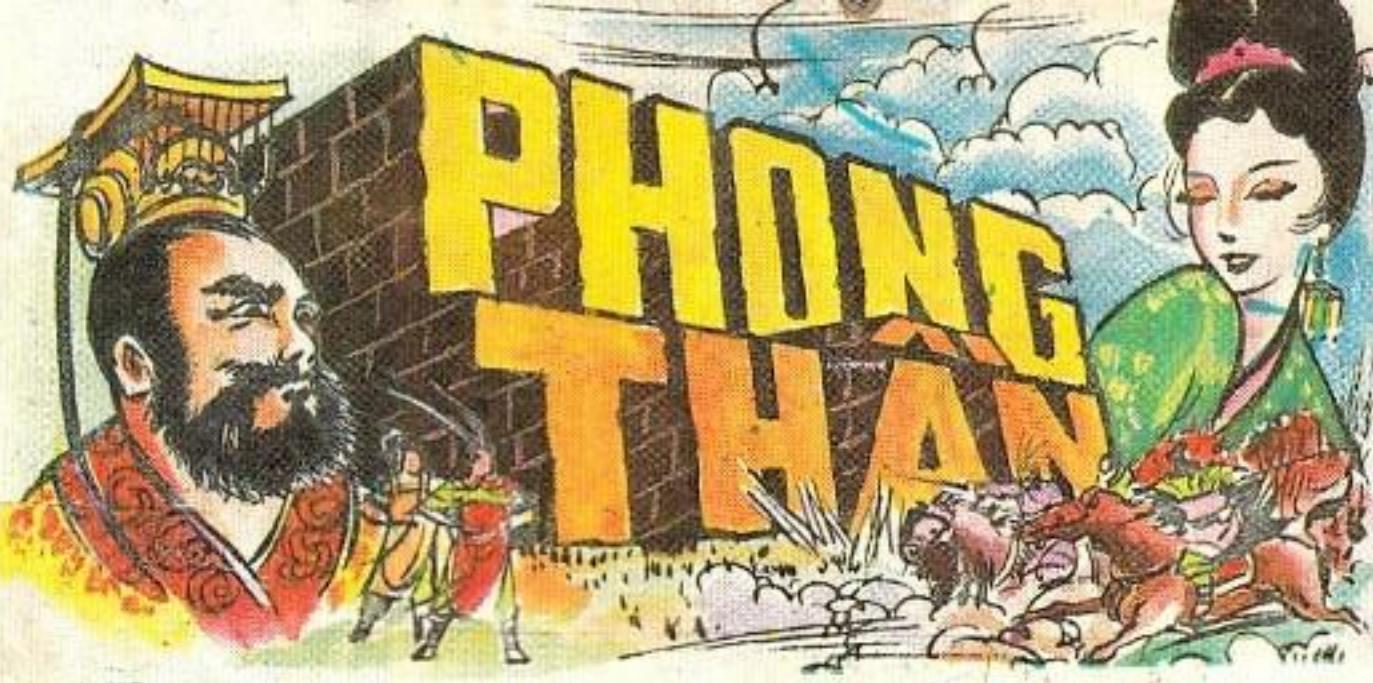
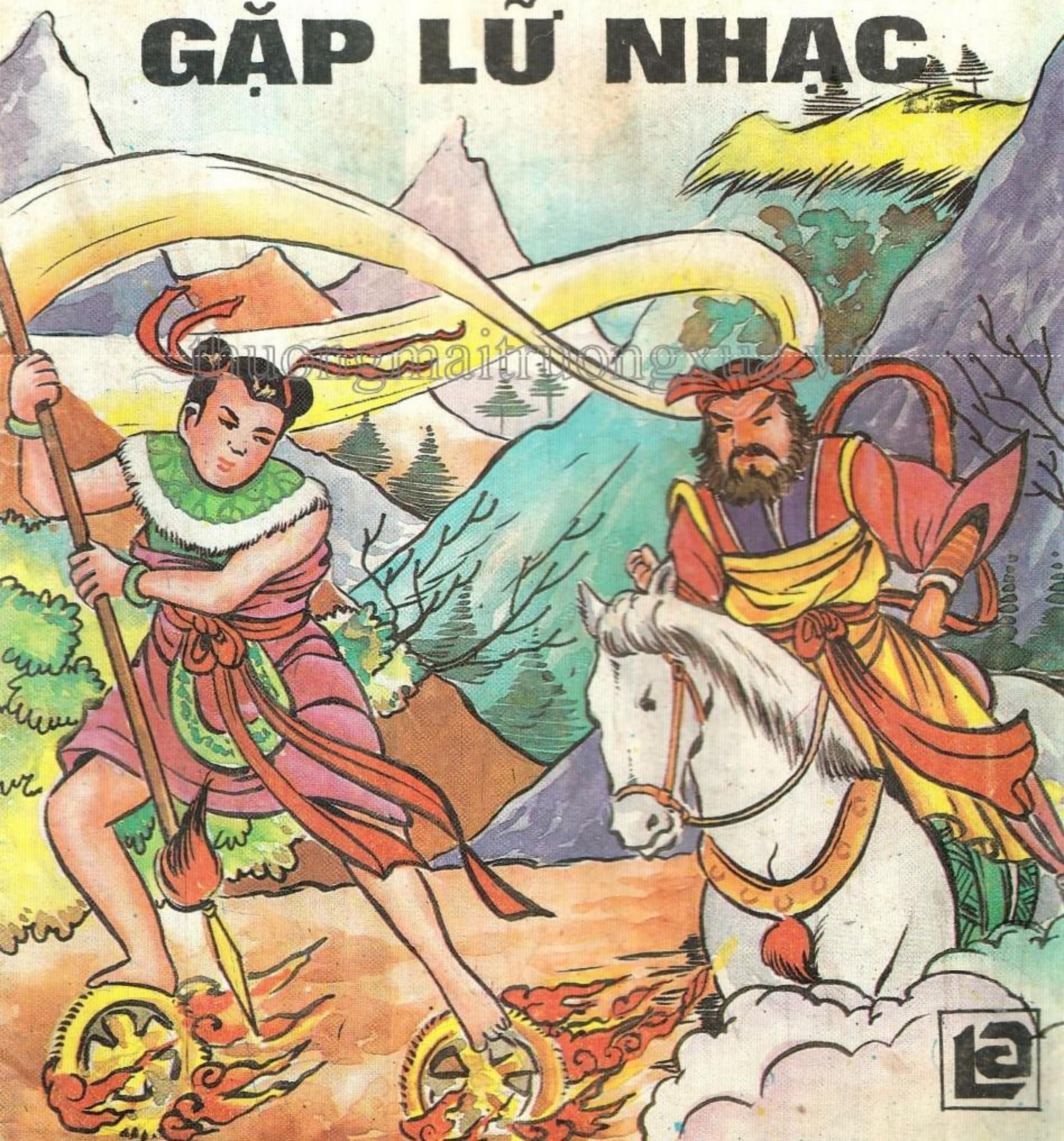

TRUYỆN
TRANH

TẬP 19

TỬ NHÃ GẶP LŨ NHẠC

thuongmaitr

TẬP 19

TRỜI KHIÊN TỬ NHA GẶP LŨ NHẠC

KIM KHÁNII

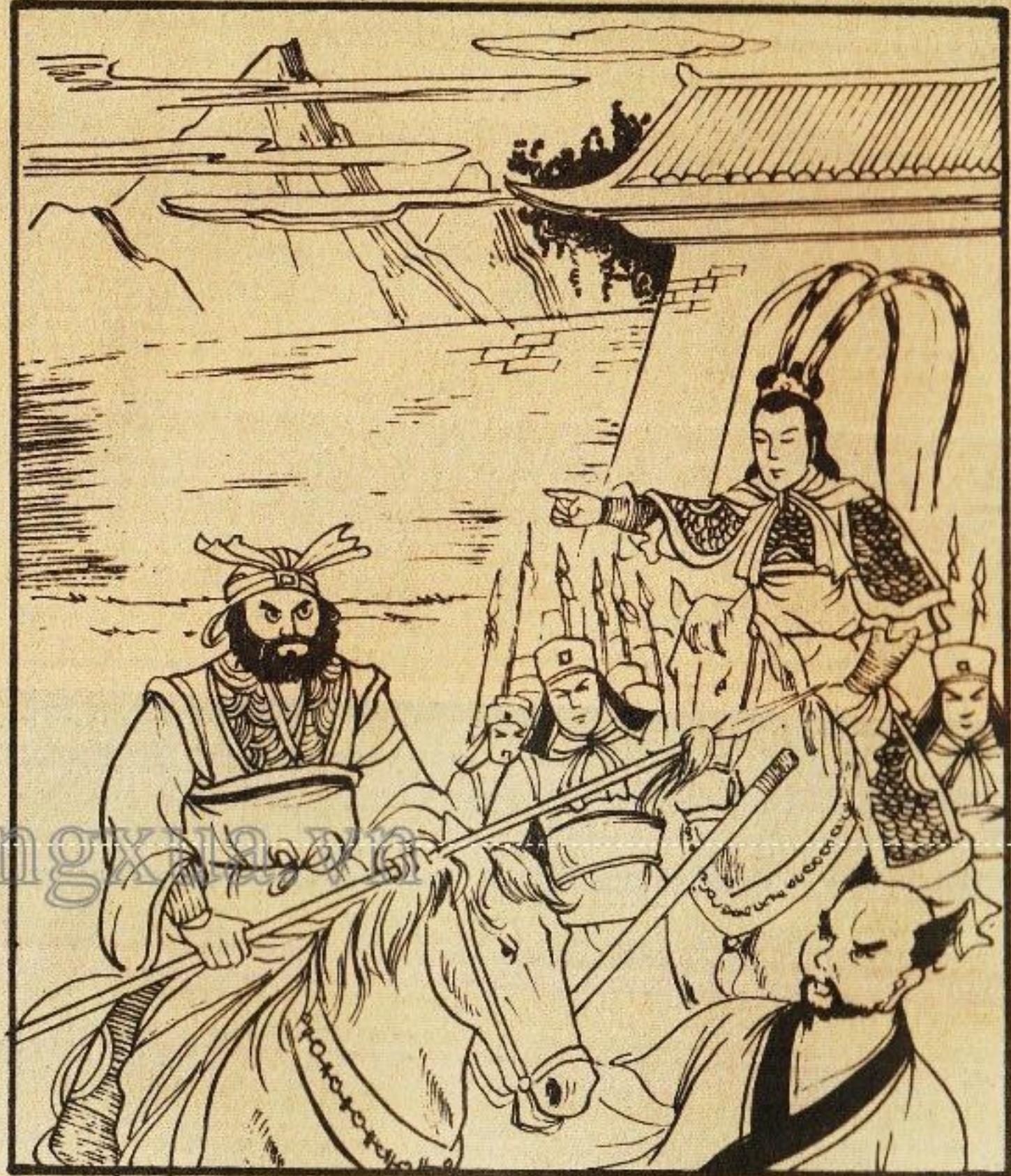
nh^{vẽ}
SƠN LÂM

soạn lời

(Theo truyện “Phong Thần Diễn Nghĩa” của Trung Hoa)

NHÀ XUẤT BẢN LONG AN
1991

thuongmaitr

Trịnh Luân thấy nữ chúa cõi ngựa đi tới, còn Thổ Hành Tôn thì không thấy đâu cả. Đến khi Thổ Hành Tôn xông tới trước, Trịnh Luân cũng không ngờ, cứ nhìn vào cửa thành chờ tướng xuất trận. Thổ Hành Tôn biết ý, kêu lớn: "Thằng thất phu! Người ngóng chờ ai đó?". Trịnh Luân nhìn xuống chân ngựa, thấy một thằng lùn cầm gậy sắt thì cười ngất nói: "Người là thằng lùn đến đây làm chi?". Thổ Hành Tôn nói: "Ta vâng lệnh Khương Thừa tướng ra bắt người đây". Trịnh Luân vừa cười nói: "Người làm quái gì mà bắt ta được? Hãy để nữ tướng kia giao đấu với ta".

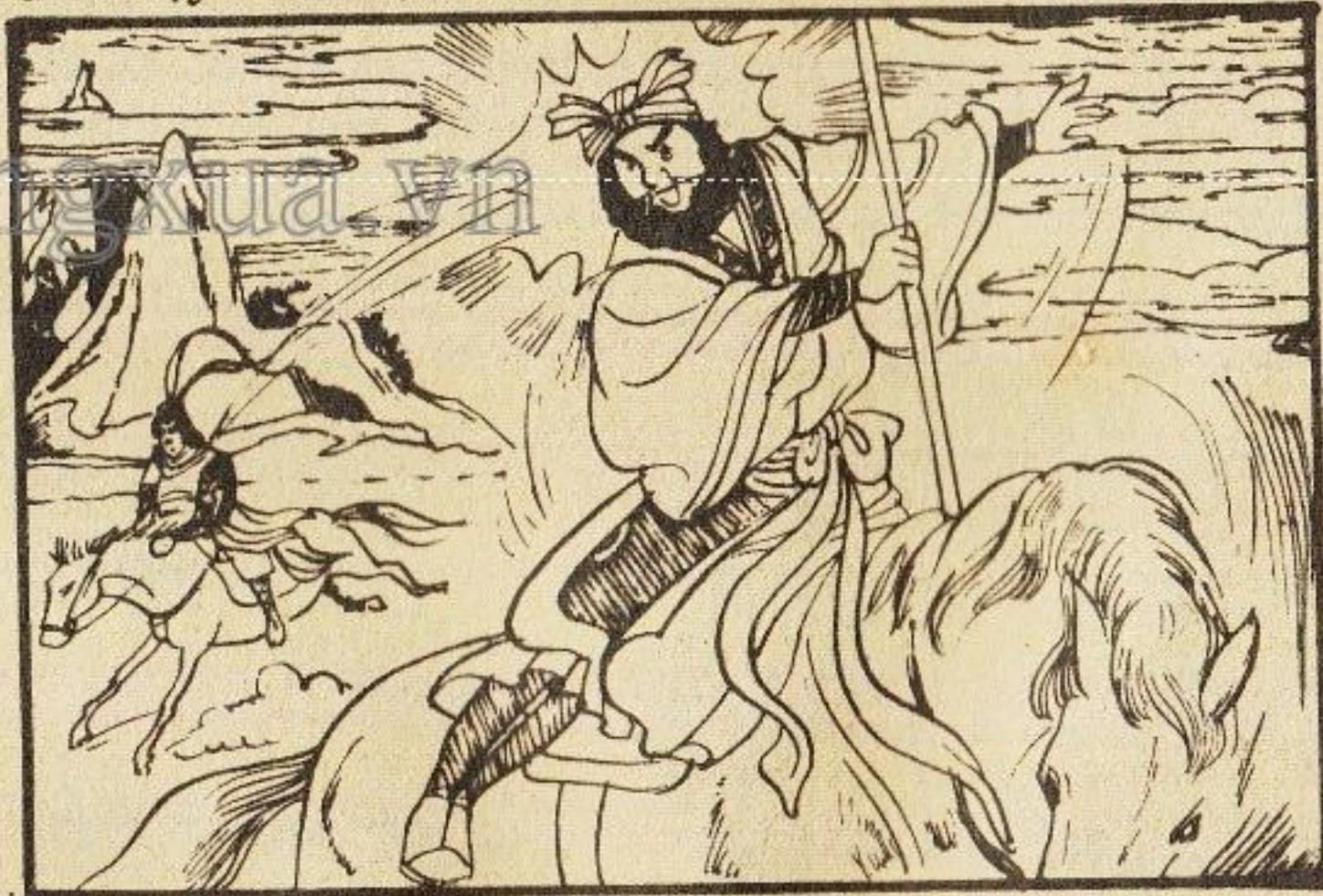
Thỏ Hành Tôn nỗi giận đâm một gậy vào chân con thú của Trịnh Luân, Trịnh Luân ngồi trên cao, đỡ đánh hụt chạt, còn Thỏ Hành Tôn cứ nhảy vòng quanh dập vào dùi Trịnh Luân.

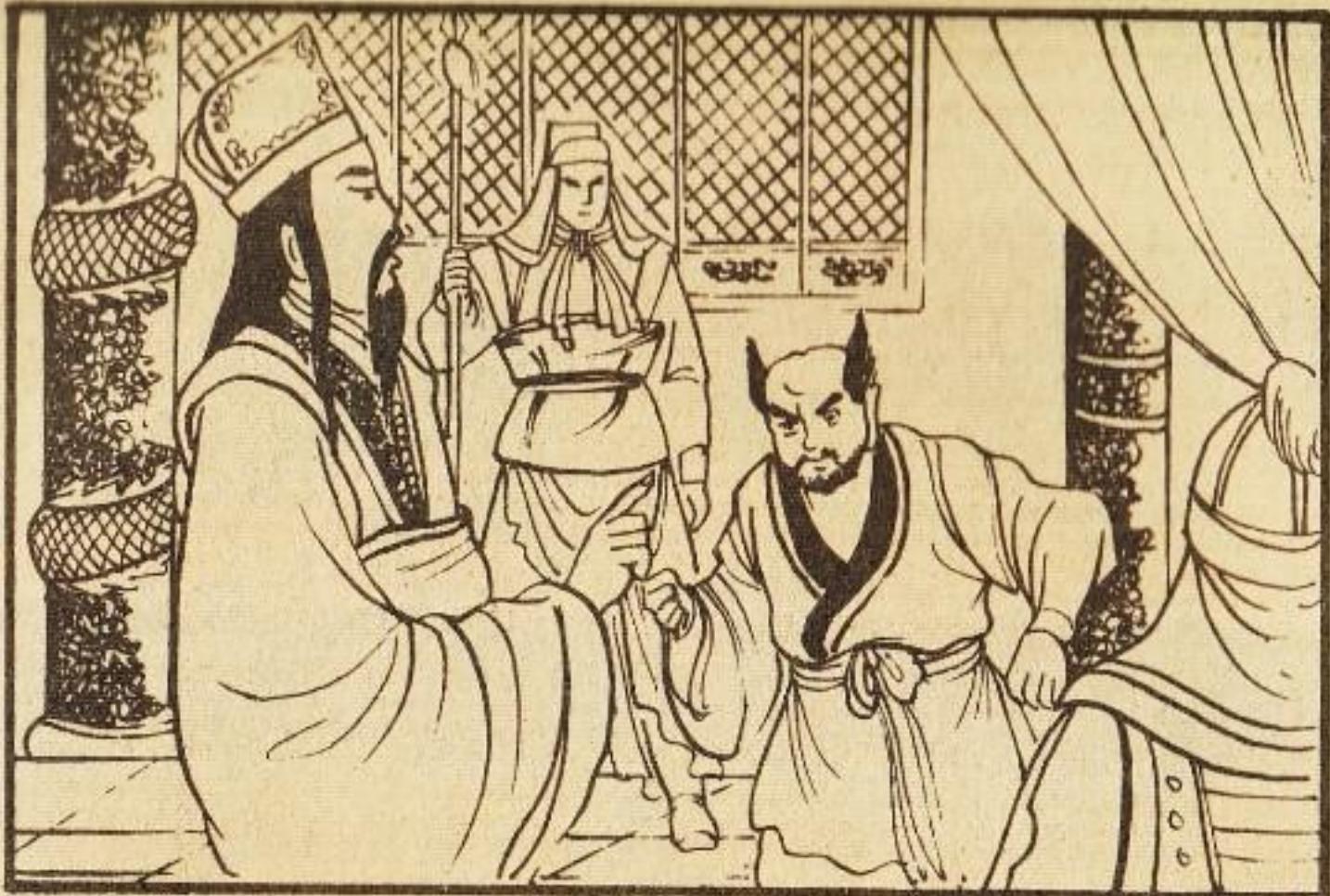
Trịnh Luân gầm một tiếng, hai luồng khói trong lỗ mũi Trịnh Luân xịt ra, tức thì Thỏ Hành Tôn hòn xiêu phách lạc, bị quân Ô nha bắt trói.

Trịnh Luân ré lên một tiếng, sóng mũi sưng vù, vội giục thú chạy về dinh, ôm đầu không dám ngó lại.

Đặng Thiền Ngọc thấy chồng bị bắt, vội giục ngựa vung gươm đến hét lớn: "Thát phu chớ cây tài bắt tướng!" Thiền Ngọc đánh ít hiệp, bỏ chạy. Trịnh Luân biết ý nên không đuổi theo nhưng vẫn bị Thiền Ngọc lấy đá Ngũ Quang ném trúng vào mặt.

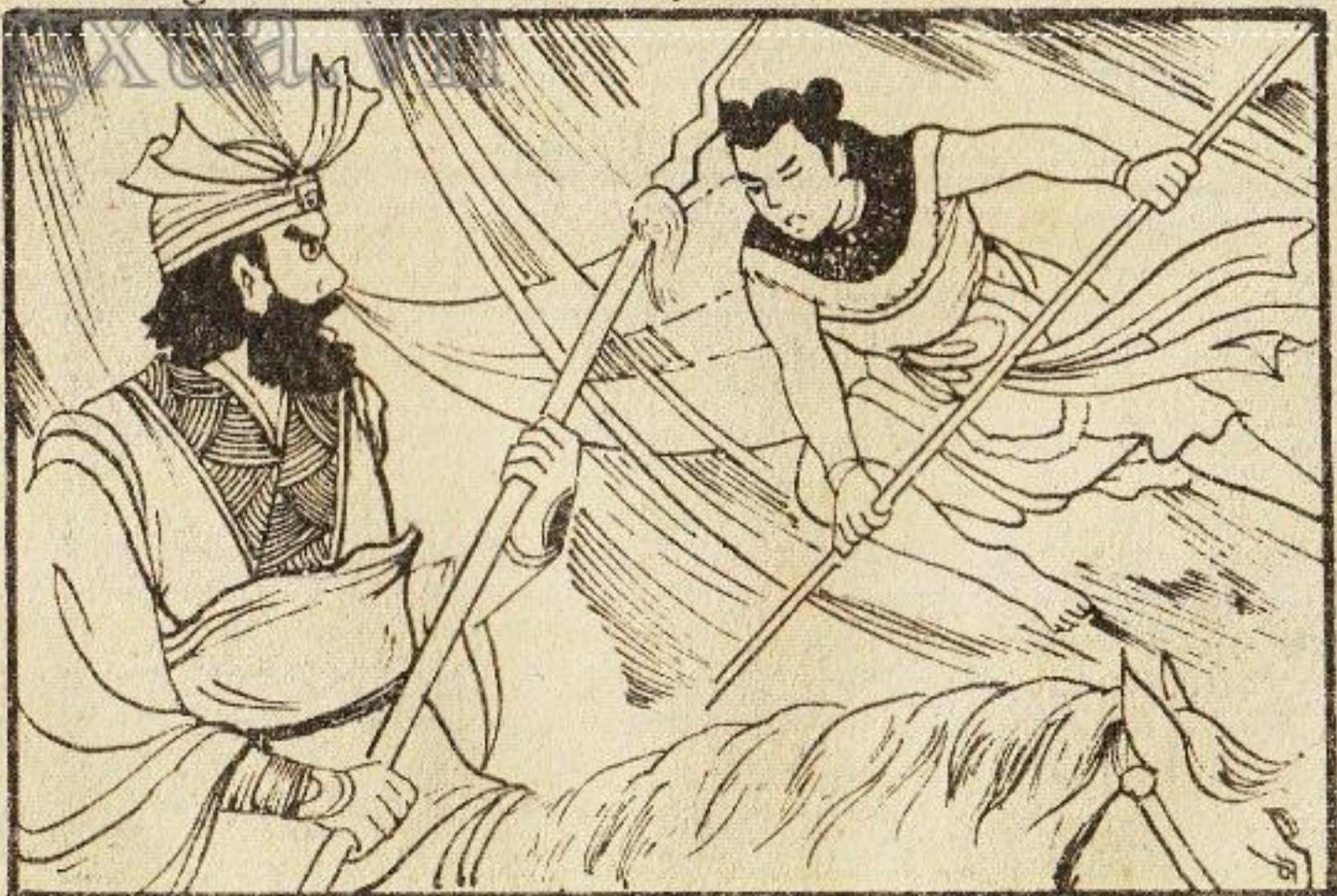
Bấy giờ quân của Trịnh Luân dẫn Thổ Hành Tôn vào. Tô Hộ cười ngắt nói: "Cái thằng lùn này dẫn về làm chi, đem ra ngoài dinh chém quách!" Thổ Hành Tôn nói: "Thôi! Đừng chém ta mắt công, để ta đi về cũng được". Tô Hộ cười lớn: "Mày là thằng khùng! Ai cho mày về mà mày nói thế".

Thổ Hành Tôn nói: "Ta muốn đi lúc nào chẳng được". Quân sĩ cười rộ, dẫn Thổ Hành Tôn ra ngoài, vừa mới rút dao thì Thổ Hành Tôn đã chun xuống đất.

Hôm sau, Trịnh Luân khiêu chiến, gọi cho được nữ tướng giao phong, Thiền Ngọc xin ra quân, nhưng Tử Nha nói: "Hôm nay nó có báo cùu, chúng ta không nên chọc giận nó làm gì". Na Tra vẫn xin cự chiến.

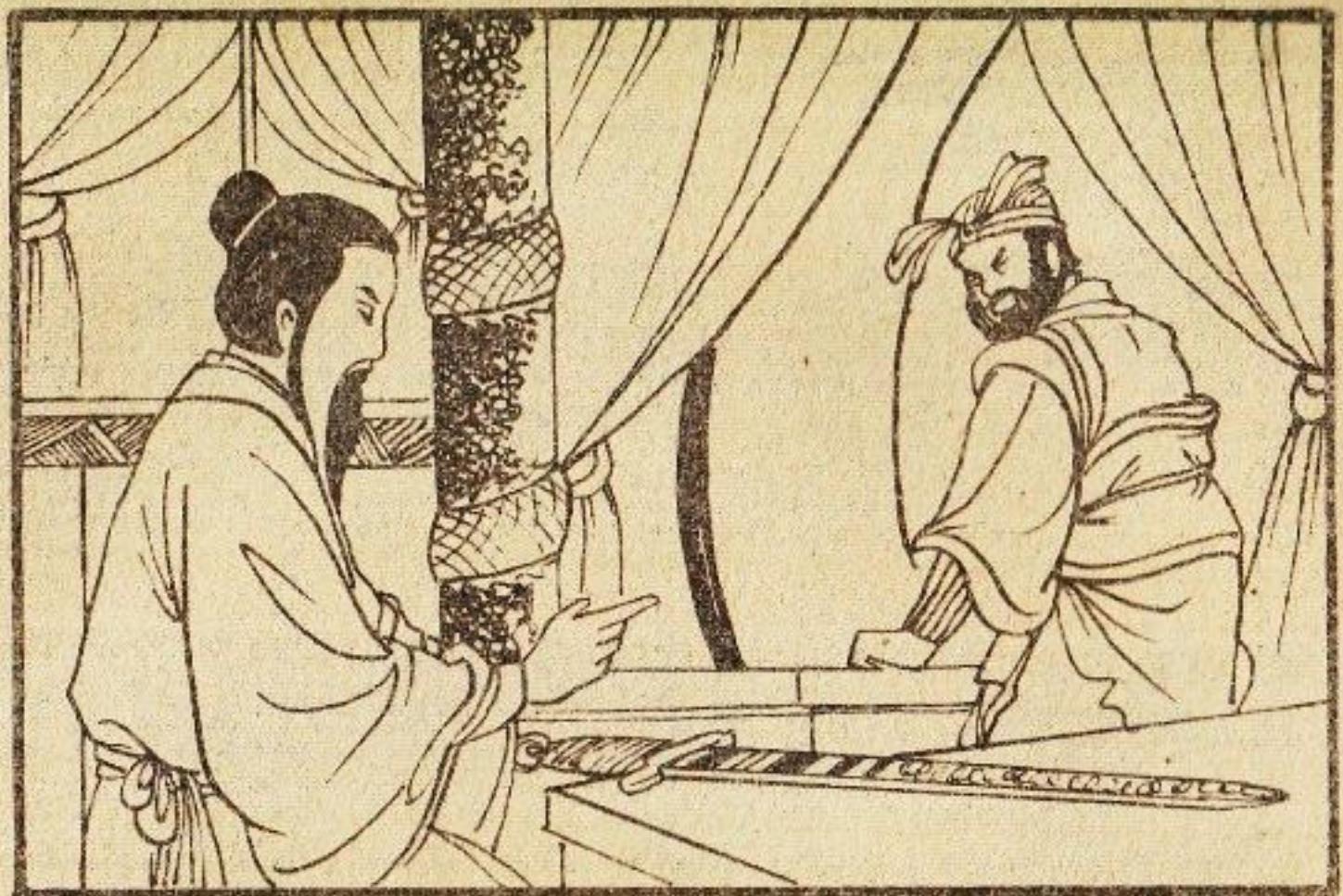
Na Tra ra thành cầm giáo đâm liền. Đánh được ít hiệp xảy nghe Trịnh Luân gầm một tiếng, hai luồng khói trắng từ trong mũi bay ra. Song Na Tra không phải là người phàm, nên không bị mê mẩn.

Trịnh Luân thấy Na Tra không té thì thất kinh, liền
gầm lên tiếng thứ hai rồi tiếng thứ ba, Na Tra cười
ngất hỏi: "Ngươi mắc bệnh gì mà rên hoài vậy?".

Trịnh Luân nỗi giận hỗn chiến một hồi. Na Tra lấy Càn
Khôn quyên quăng ra, trúng nhầm vai làm cho Trịnh Luân
gãy xương đứt gân, gần té xuống đất, vội bỏ chạy về
đình.

Tô Hộ thấy Trịnh Luân bại trận liên tiếp, ngồi đứng không yên, liền mượn cớ áy mà an ủi: "Nay lòng trời đã vây, chúng ta cõng lại cũng không được, tướng quân bị thương là trời ra dièm đó. Chúng ta nên thuận ý trời về với Châu, phạt người vô đạo".

Trịnh Luân nói: "Tuy quân hầu có ý đầu Châu, nhưng tôi lại không thích phò giặc. Vậy xin cho tôi ra trận, chừng nào tôi chết, quân hầu bỏ Trụ đầu Châu cũng chẳng muộn".

Qua canh hai, đợi các tướng ngủ hết, Tô Hộ sai Tô Toàn Trung mở trói cho cha con Hoàng Phi Hổ và tạ lỗi rằng: "Tôi đã có lòng đầu Châu từ lâu, song chưa tiện dịp" rồi kể lại việc Trịnh Luân không chịu đầu Châu.

Tô Hộ đưa cha con Hoàng Phi Hổ ra khỏi dinh, về đến thành đã hết canh ba. Hoàng Phi Hổ bày tỏ mọi việc với Tử Nha: "Bởi Trịnh Luân nghịch với quân hầu nên chưa thu xếp được. Đợi ít bữa sẽ có tin sau".

Trong lúc đó, hai con Tô Hộ bàn kế đầu Châu. Tô Toàn Trung thưa: "Thùa dịp Trịnh Luân còn đang bịnh, ta gởi thư bảo Tử Nha đem quân đến cướp trại bắt sống Trịnh Luân. Nếu để lâu, Tử Nha sinh nghi thì khó lòng lâm."

Rạng ngày, Tô Hộ sửa soạn viết thư để tối bắn vào thành Tây Kỳ. Hẹn giờ Tử Nha đem binh cướp trại. Xảy nghe quân báo: "Có ông đạo sĩ mặt xanh, ba con mắt, mặc áo hồng bào, xin vào ra mắt lão gia".

Ông đạo sĩ nói: "Tôi ở Cửu Long đảo, núi Thanh Danh, họ Lữ tên Nhạc. Bởi vì tình Thân Công Báo cầu khẩn, nên đến đây trợ chiến với tướng quân", Tô Hộ nghe nói lòng không vui.

Lữ Nhạc nói: "Đợi 4 tên đồ đệ của ta đến, ta sẽ giúp ngươi lấy được Tây Kỳ không khó nhọc". Cách vài ngày sau, có 4 đạo sĩ đến trước cửa dinh, đó là Lý Kỳ, Châu Thiên Lân, Châu Tín và Dương Văn Huy".

Tô Hộ thấy có bốn đạo sĩ thì lòng càng không vui. Lữ Nhạc nói với 4 người học trò: "Bữa nay các ngươi luân phiên nhau đi khiêu chiến Tây Kỳ". Châu Tín xin xuất trận

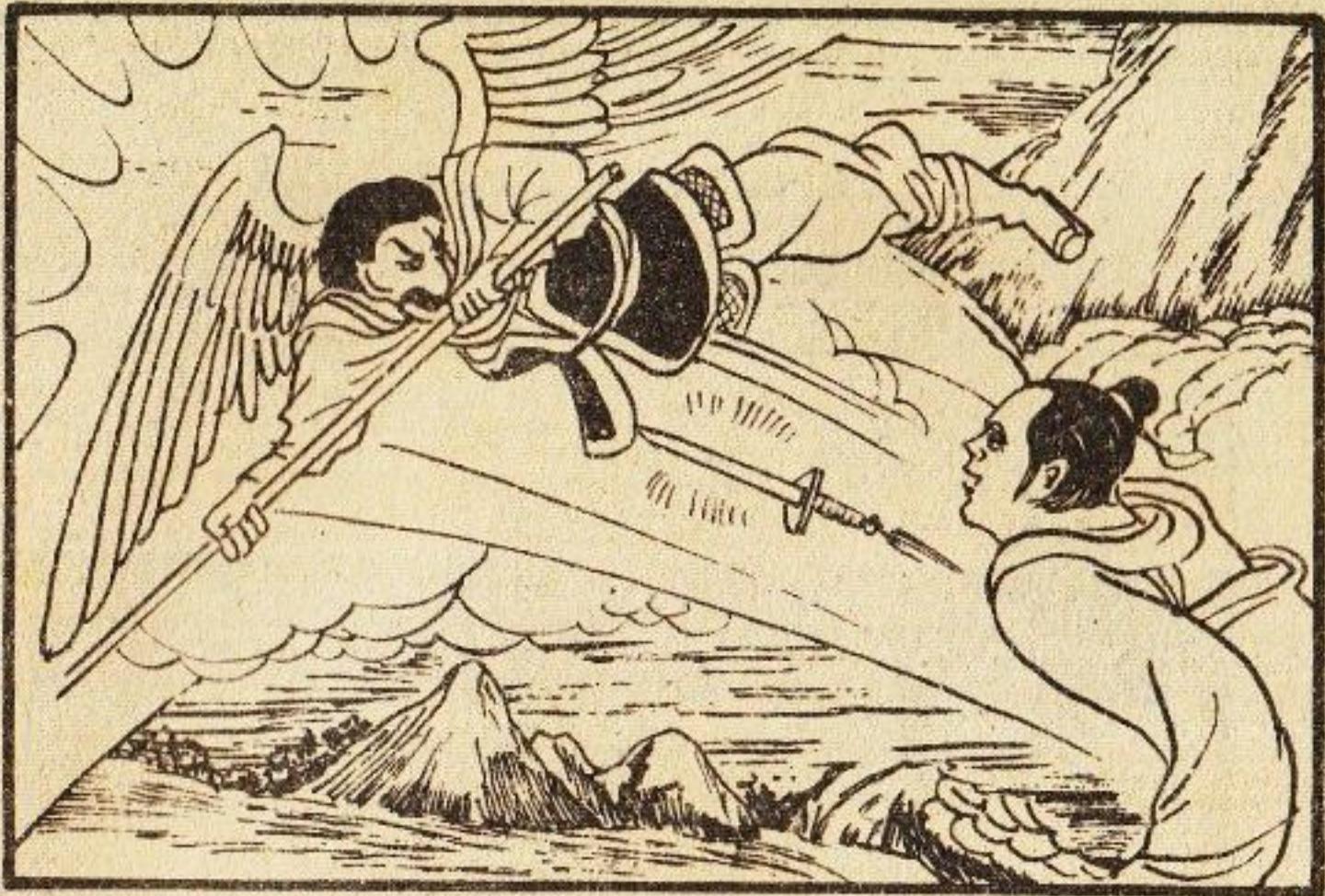
Châu Tín cầm gươm đến trước thành. Quân Châu trông thấy vào báo—Kim Tra cầm bửu kiếm ra tiếp. Hai bên giao đấu một hồi, Châu Tín bỏ chạy.

Kim Tra liền đuổi theo, Châu Tín lấy cái khánh trong túi giơ lên ngay mặt Kim Tra gõ 4 tiếng, Kim Tra lắc đầu vài cái, chạy thẳng về thành la hoảng hốt: "Đau đầu quá! Đau đầu quá".

Hôm sau, Lý Kỳ ra khiêu chiến. Mộc Tra tiếp đánh Lý Kỳ, cũng giả thua xách guom chạy dài để Mộc Tra đuổi theo, Lý Kỳ lấy cây phuoron đưa ngay mặt Mộc Tra rung lên ít cái, Mộc Tra toàn thân lạnh toát không đuổi theo nổi nữa. Lý Kỳ liền trở về thành.

Ngày kế tiếp, Châu Thiên Lân ra đánh với Lôi Chấn Tử. Khi Châu Thiên Lân bỏ chạy, Lôi Chấn Tử bay theo bị Châu Thiên Lân dùng gươm phép chỉ lên. Lôi Chấn Tử sa xuống đất, thất kinh bỏ chạy về thành.

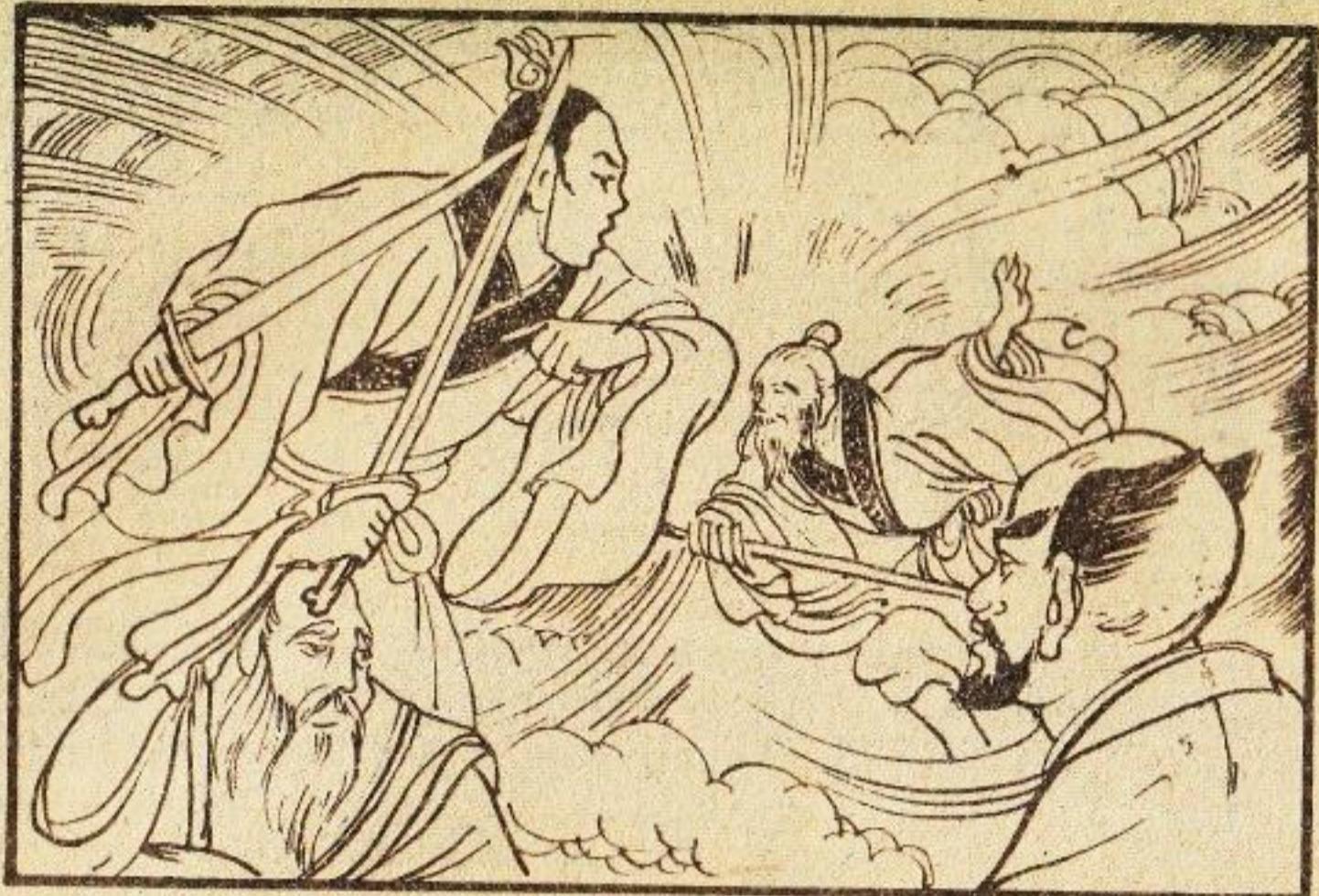
Ngày thứ tư, Dương Văn Huy giao chiến với Long Tu Hồ cũng trá bại rồi lấy cây roi phép vụt Long Tu Hồ một cái, Long Tu Hồ kinh hãi nhảy riết vào thành, hai tay vẫn liêng đá hoài, làm cho các vách tường gầm lở.

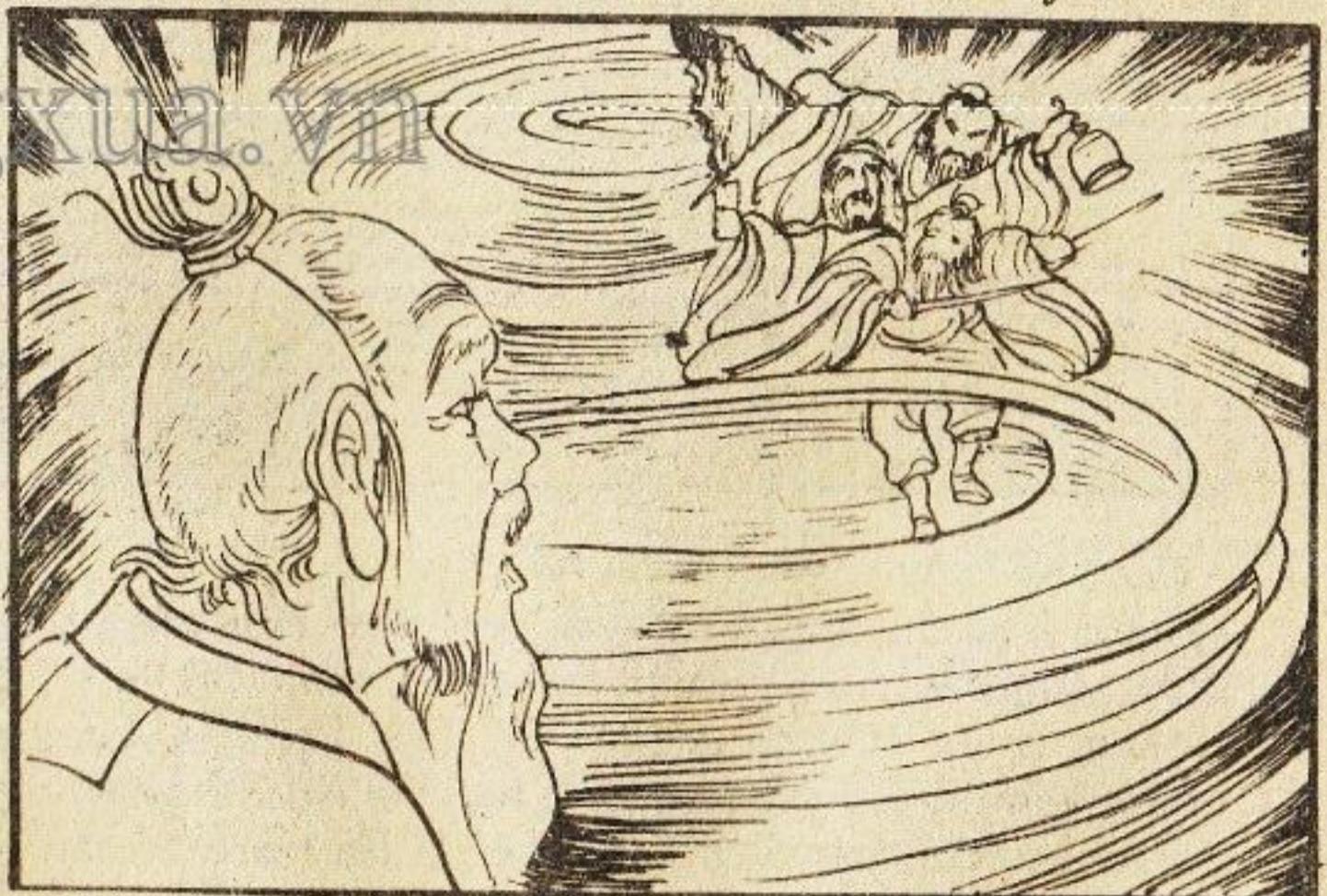
Khi xông đến tướng phủ, Long Tu Hồ vẫn còn quăng đá rầm rầm. Tử Nha thất kinh liền khiến quân bắt trói lại. Quân sĩ dùng câu móc giật Long Tu Hồ té nhào. Long Tu Hồ sôi bọt mép, đôi mắt trợn ngược, cứ nhìn thẳng lên trời mà thôi.

Ngày thứ năm, Lữ Nhạc đến khiêu chiến, Tử Nha ra đánh. Lữ Nhạc giục lạc đà đến giơ gươm chém Tử Nha. Tử Nha đỡ, Dương Tiễn hét: "Xin sư thúc khoan giao đấu đă. Đè đê tử bắt nó!" Nói rồi, đâm một giáo thật mạnh. Na Tra, Hoàng Thiên Hóa cũng xông vào vây Lữ Nhạc vào giữa.

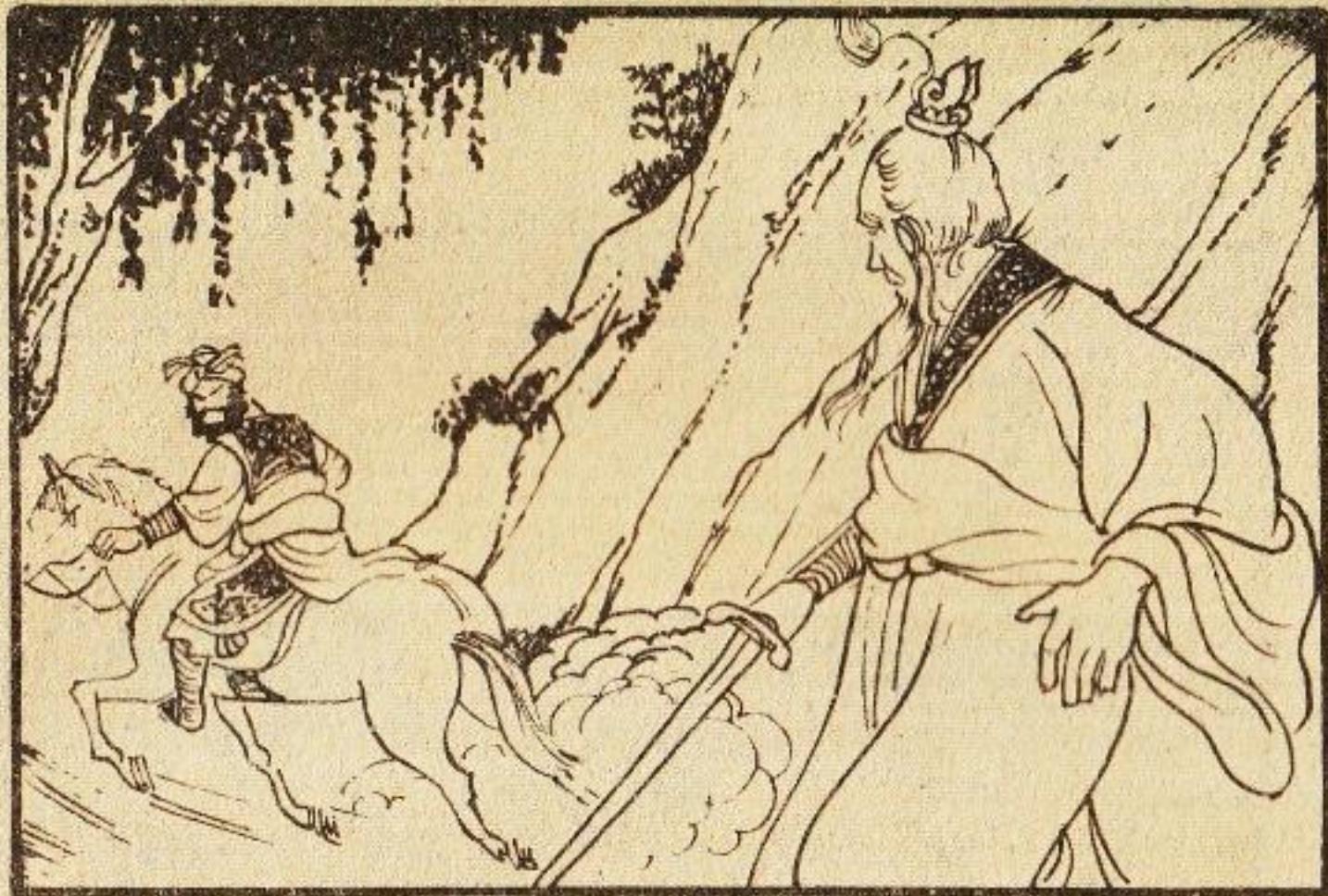
Lại có Thô Hành Tôn cũng xông vào vây Lữ Nhạc, Lữ Nhạc thấy tướng Châu mỗi lúc một đông, nhắm khó cự, liền rùng mình một cái, hiện ra ba đầu sáu tay.

Lữ Nhạc một tay cầm hình thiêng án, một tay cầm phướn hình ôn, một tay cầm gươm chỉ ôn, một tay cầm chuông ôn dịch, còn hai tay nữa cầm song kiếm chống cự lại với ba tướng.

Tử Nha thấy vậy rất kinh hãi. Dương Tiên biết Tử Nha sợ quá, liền giục ngựa ra ngoài, gọi Kim Mao đồng tử đưa đam vàng và cung, nhắm bắn vào cánh tay Lữ Nhạc. Hoàng Thiên Hóa cũng giục Kỳ Lân lấy Hòa Long tiêu nhắm vào đùi Lữ Nhạc quăng tới. Tử Nha thấy vậy cũng quăng roi Đá thần lên. Lữ Nhạc bị ba bửu bối tấn công một lúc, liền nhào xuống lạc đà, đụn thổ trốn mắt.

Trịnh Luân thấy Lữ Nhạc bại trận, lỡ quát bị Tù Nha
đâm một giáo nhắm chả vai, gần sa xuống lưng thú, nên
phải bỏ chạy. Tù Nha truyền lệnh thu quân về thành.

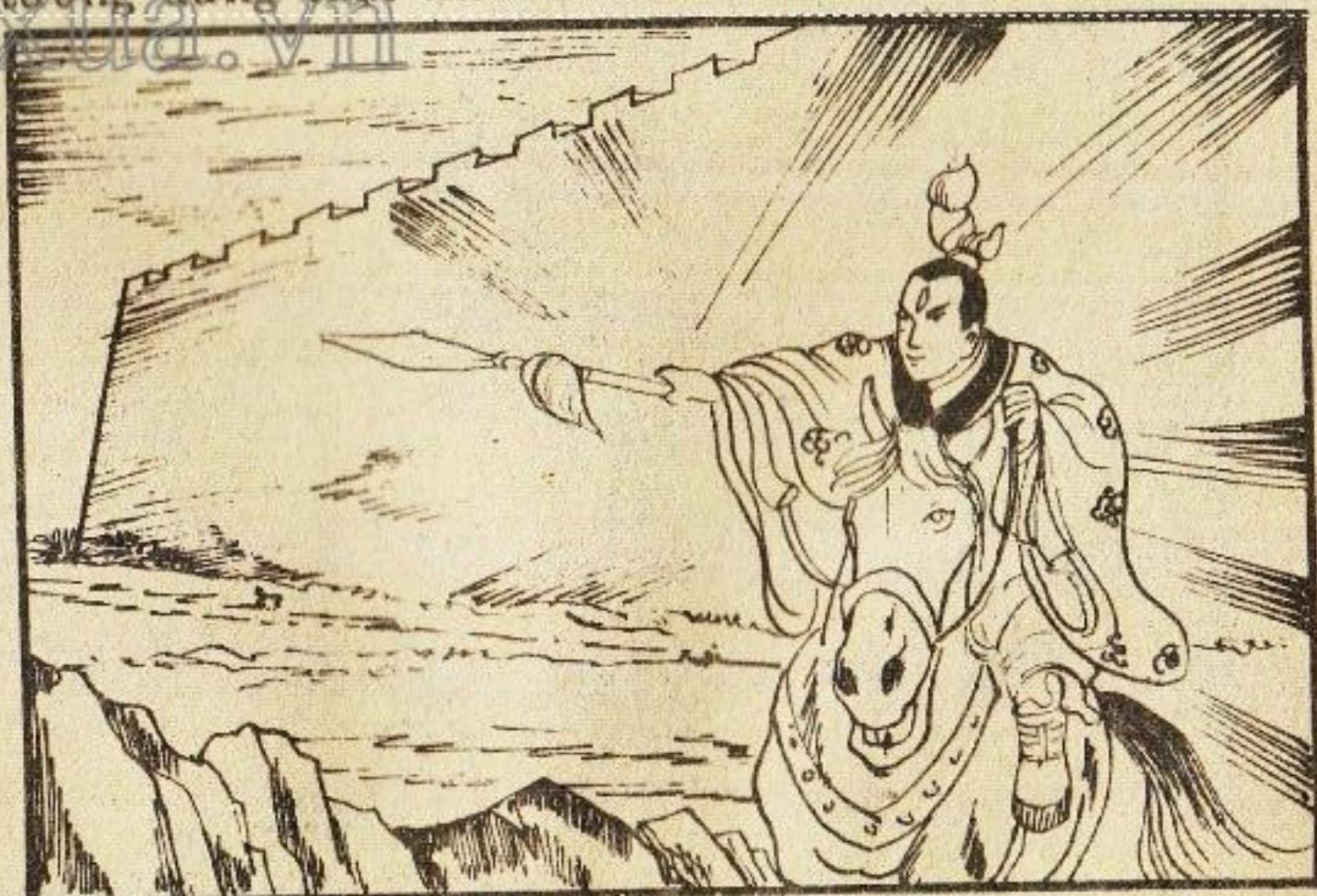
Lúc ấy, cha con Tô Hộ đứng trước cửa dinh, thấy Trịnh
Luân bị thương, Lữ Nhạc bại trận, mừng rỡ như thầm:
"Đáng kiếp những đứa ý tài ý phép".

Đến canh ba, Lữ Nhạc truyền bốn người đồ đệ, mỗi người lãnh một bẫu thuốc ôn đơn, độn thô đến thành Tây Kỳ. Còn Lữ Nhạc còi lạc đà đến đó điều khiển. Trong thành Đông, Tây, Nam, Bắc đều bị vãi ôn đơn là thứ thuốc độc vô cùng tai hại vào các giếng nước, khiến cho khắp thành Tân Kỳ, vua quan, văn võ tướng sĩ, dân chúng đều một loạt mắc bệnh, nằm vùi không dậy nổi. Chỉ trừ Na Tra bởi cốt bông sen và Dương Tiễn có truyền công, nên mạnh dạn như thường.

Trịnh Luân liền kéo binh ra, quyết đột nhập vào thành rửa hận. Dương Tiễn hốt đất và nhổ cỏ vãi lên mặt thành, miệng niệm thần chú, tức thì hóa ra muôn binh ngàn tướng đứng chất ních.

Trịnh Luân vừa kéo binh đến thấy binh tướng đông hơn trước, nên chẳng dám phá thành, liền về thưa với Lữ Nhạc. Còn Dương Tiễn làm phép ấy chỉ tạm đỡ mà thôi, trong một giờ thì binh tướng biến mất, thành Tây Kỳ trở lại cảnh cũ.

Trong lúc nguy khốn, Huỳnh Long chơn nhơn và Ngọc Đánh chơn nhơn xuất hiện. Ngọc Đánh bảo Dương Tiên: "Nay người phải qua Hỏa Vân Động ra mắt Tam Thánh đại sư xin thuốc về đây mới cứu nổi".

Dương Tiên dâng vân đến gặp Tam Thánh đại sư, quì tâu: "Tôi là Dương Tiên, vâng lệnh thầy tôi là Ngọc Đánh chơn nhơn đến lấy Hoàng gia xin thuốc". Nói rồi thuật lại việc Tây Kỳ bị nhiễm độc.

Thần Nông nói: "Dân chúng trong thành nhiễm bệnh ôn dịch do Lữ Nhạc chè ra ôn đơn mà ám hại. Cứ đem ba viên thuốc hòa với nước về rải bốn cửa thành, tự nhiên hơi độc phải tan".

Dương Tiên lạy tạ, lãnh thuốc và dộn thổ trở lại Tây Kỳ thưa các việc với Ngọc Đành chơn nhơn. Ngọc Đành chơn nhơn truyền đem thuốc rải bốn mặt thành, dân chúng đều hết bệnh.

Lữ Nhạc đánh tay xem quẻ biết thành Tây Kỳ đã được giải độc thì tức giận, truyền bốn người đồ đệ và Trịnh Luân, nhén lúc quân dân trong thành mới ngoắc ngoài, kéo vào giết một trận cho biết tay.

Khi ấy, Na Tra đứng trên thành thấy binh Thương kéo tới liền thưa với Huỳnh Long chon chon. Huỳnh Long chon chon nói: "Ngươi đừng lo. Ta đã có cách đối phó".

Nói rồi, sai Dương Tiên lên cửa Đông, Na Tra đến cửa Tây, mở bét 2 cửa thành cho địch tràn vào, còn Ngọc Đánh chém nhọn và Huỳnh Long chém nhọn một người mở cửa phía Bắc, một người mở cửa phía Nam.

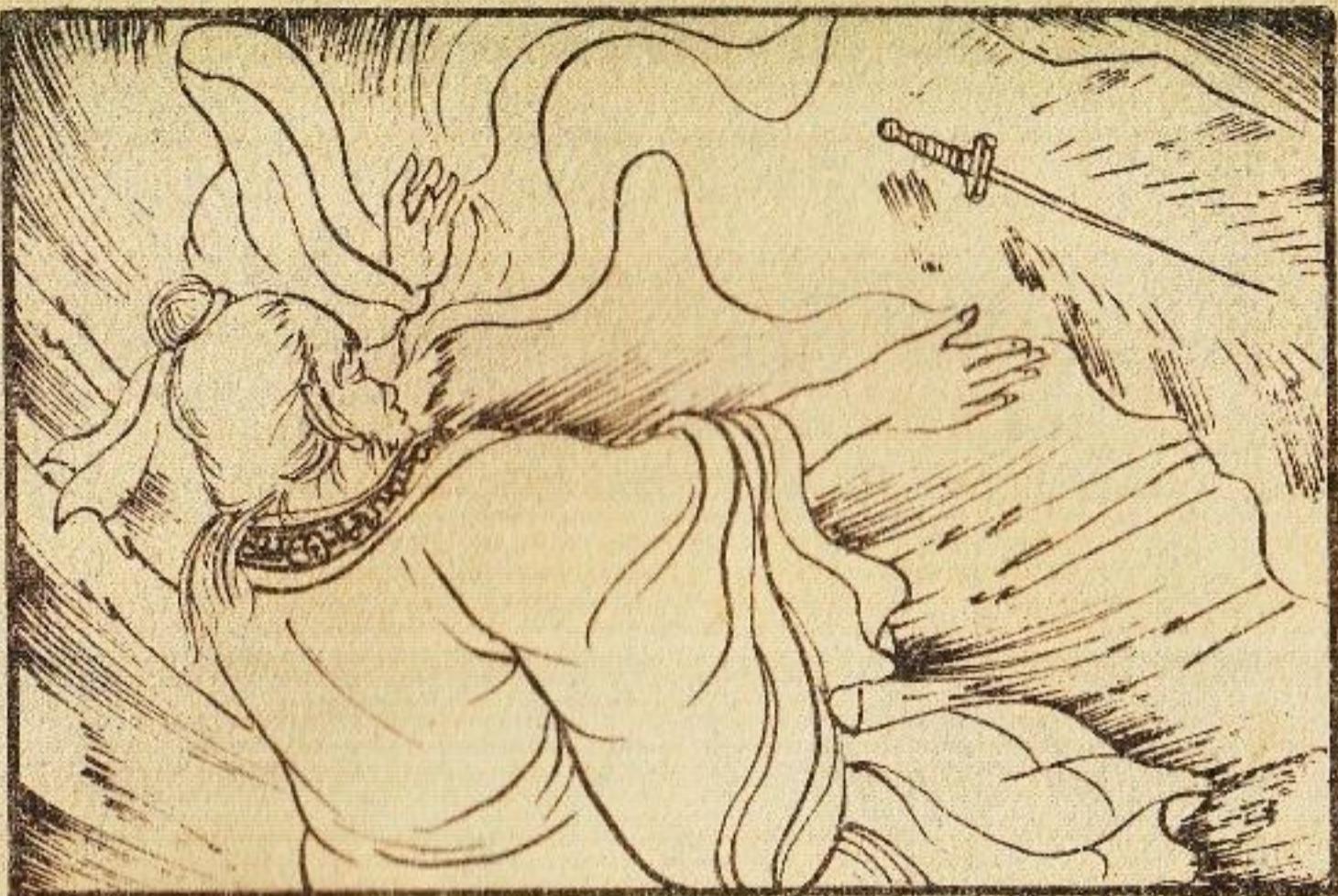
Dương Tiên cự với Châu Tín tại cửa Đông sơ dě lâu thì binh Thương vào thành hại bá tánh, liền ném con Hạo Thiên khuyển lên cắn ngang cổ Châu Tín.

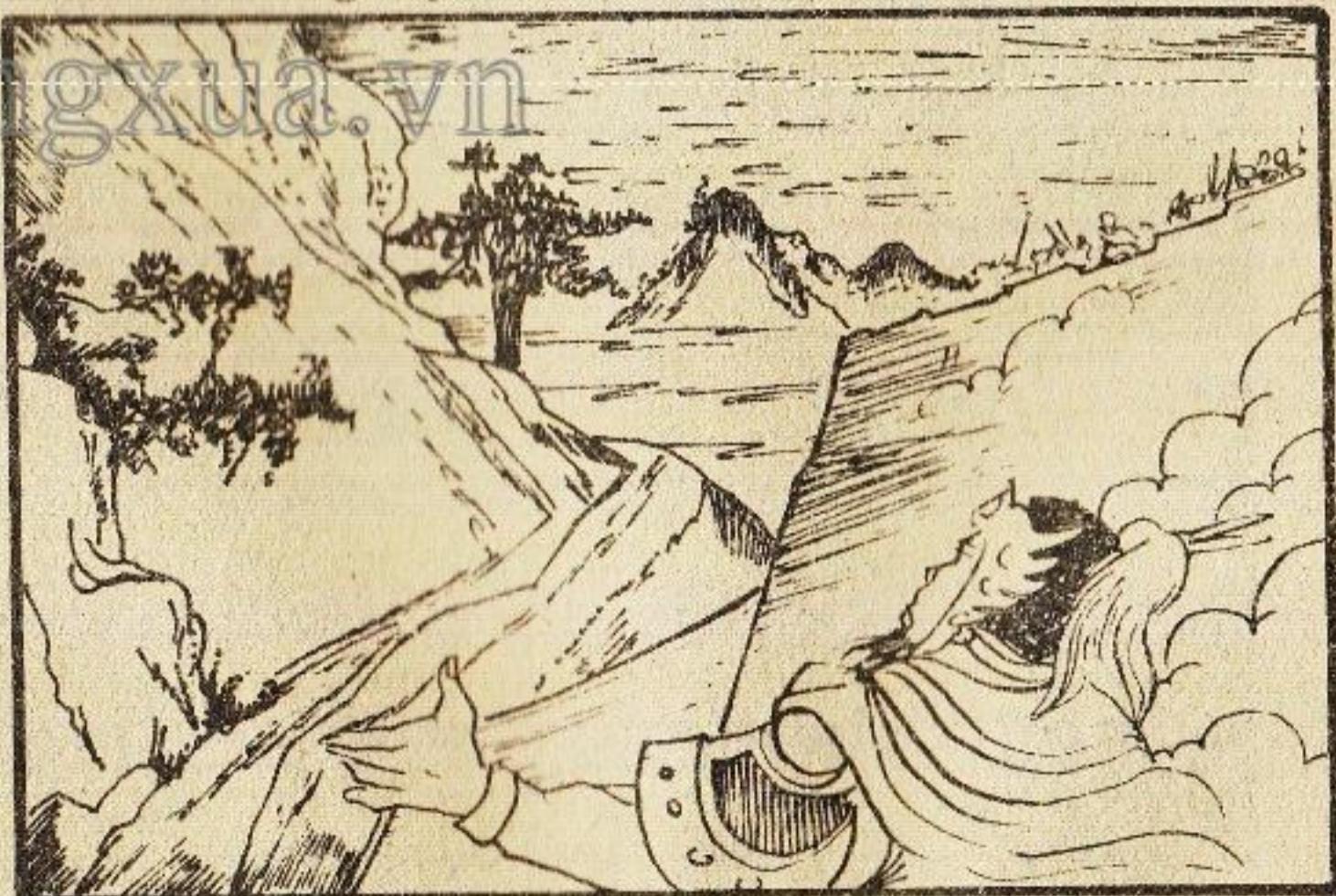
Châu Tín mắc xô con chó, bị Dương Tiễn chém một đao rụng đầu, hồn bay lên dài Phong Thần. Dương Tiễn đánh bình Thương chạy vờ rồi đi qua cửa khác ưng tiếp.

Tại cửa Tây Na Tra đánh với Lý Kỳ được ít hiệp, bèn quăng Càn Khôn quyên lên đánh nhằm Lý Kỳ ngã lăn. Na Tra đâm tiếp một giáo, hồn Lý Kỳ bay lên dài Phong Thần.

Ngọc Đánh chém chém đánh với Châu Thiên Lân ở cửa Nam, qua một hồi giao đấu, Ngọc Đánh quăng gươm Trảm tiên chém Châu Thiên Lân đứt làm hai đoạn, hồn Châu Thiên Lân cũng bay lên đài Phong Thần.

Chỉ có Huỳnh Long chém nhọn tại Bắc môn đánh không lại Lữ Nhạc, phải giục hạc bay vào thành. Lữ Nhạc và Dương Văn Huy đuổi theo. Dương Văn Huy hét lớn! "Huỳnh Long chém nhọn chạy đi đâu cho khỏi chết?".

Vừa lúc Dương Tiên, Na Tra và Ngọc Đánh chộn nhộn đến kịp, hiệp lực cùng đánh Lữ Nhạc. Bên Lữ Nhạc chỉ có một mình Dương Văn Huy còn Trịnh Luân kéo đao quân tiếp viện vào thấy mặt Na Tra đã thát kinh bỏ trốn.

Kim Tra đến tiếp ứng, rồi quăng Đôn Long thung lên. Lữ Nhạc biết phép áy lợi hại lắm, thát kinh vỗ đầu con lạc đà bay lên như gió. Dương Văn Huy thấy vậy cũng chạy theo thầy.

Thầy trò Lữ Nhạc bay đến một hòn núi kia, dừng chân lại nơi một cội tòng nghỉ mệt. Lữ Nhạc nhìn thấy một người nửa tiên, nửa tục, bèn đứng dậy hỏi: "Đạo sĩ là ai? Đi đâu đó?".

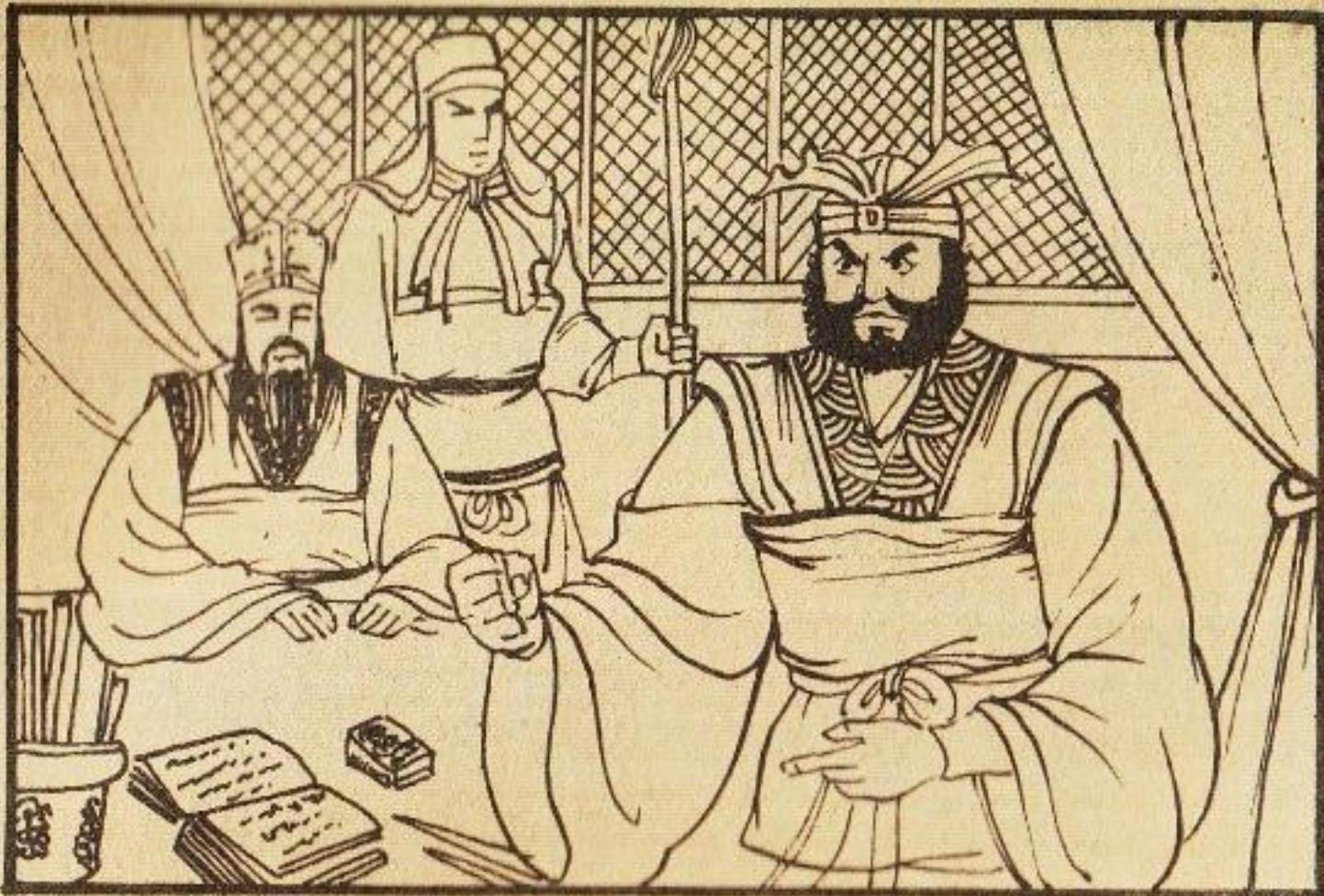
Người kia đáp: "Ta là Vi Hộ, học trò Đạo Hạnh thiên tôn ở núi Kim Đinh, vâng lệnh thầy xuống Tây Kỳ giúp Tứ Nha quá ngũ quan, phạt trụ. Nay nhân dịp bắt Lữ Nhạc lập công".

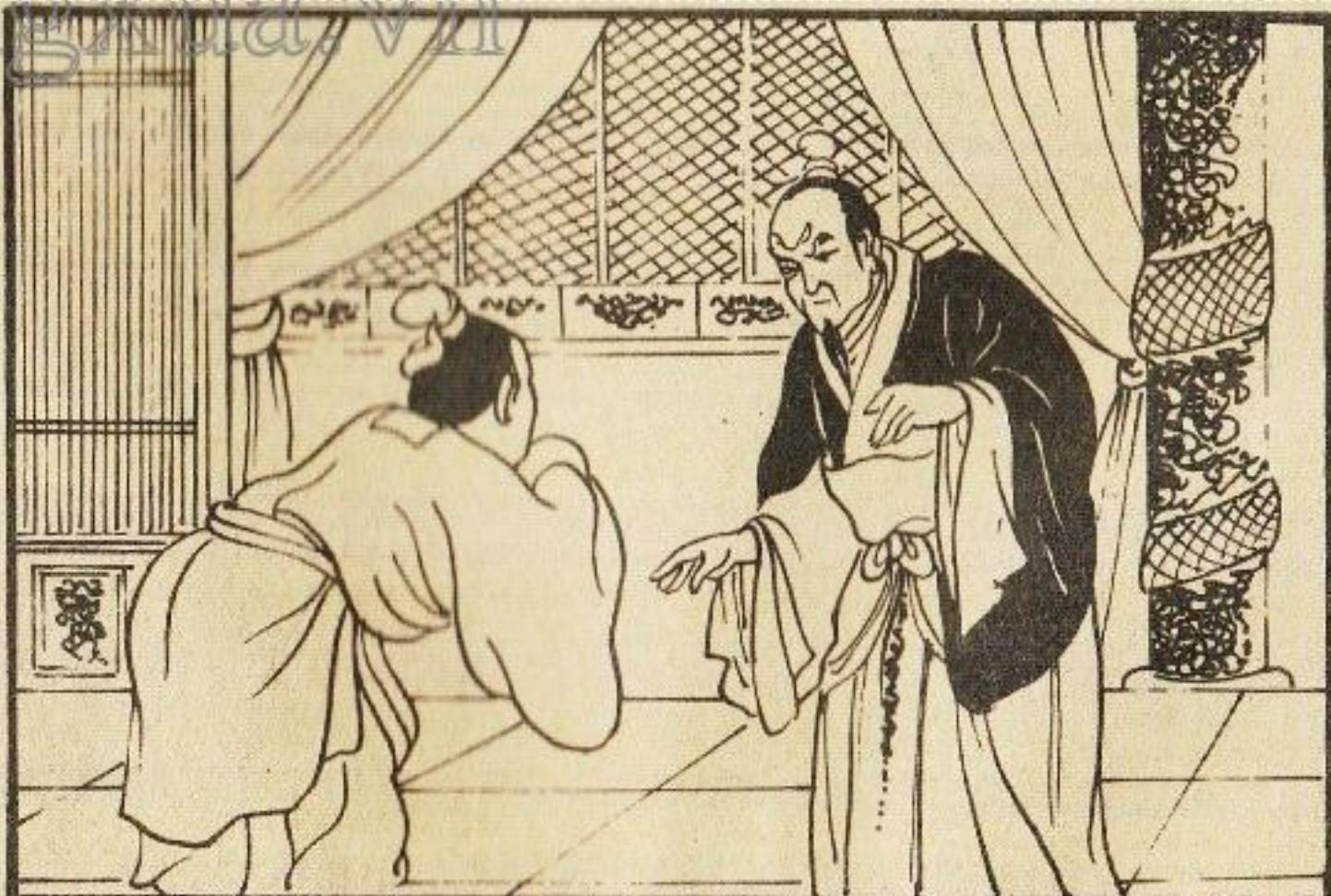
Vi Hộ quăng Gián ma xứ lên. Vũ khí này như cây chày nện vải, cầm trên tay thì nhẹ như bông, nhưng nhắm người thì nặng như núi. Dương Văn Huy dờ không nổi, bị Gián ma xứ nện bẻ đầu, hồn bay thẳng lên đài Phong Thần.

Lữ Nhạc thấy Văn Huy bị chày phép đánh nát óc thì nỗi giận vung gươm chém. Vi Hộ đánh được bảy hiệp, quăng Gián ma xứ lên, Lữ Nhạc biết cự không lại, đột thô trốn mất. Vi Hộ đi thẳng về Tây Kỳ.

Bấy giờ, Tô Hộ thấy Lữ Nhạc chạy mất, Trịnh Luân thất trận về dinh, liền khuyên Trịnh Luân đầu Châu. Trịnh Luân vẫn không chịu. Tô Hộ nghĩ mình mắc tội với Tử Nha nhiều lắm, nên không biết tính thế nào để đầu Châu cho tron.

Đây nói về động Vân Tiêu, Xích Tinh Tử gọi học trò mình là Ân Hồng đến nói: "Nay Võ Vương là thánh chúa ra đời, sư thúc người là Tử Nha gần làm Nguyên soái. Ta muốn sai người xuống Tây Kỳ trợ lực với sư thúc người cho thuận lòng trời.

Nói rồi, Xích Tinh Tử trao báu vật. Ân Hồng lanh áo mặc vào cát Âm dương kiếng, cầm Thủy hỏa phong, lạy thày ra đi.

Ân Hồng đi giữa đường gặp một đạo sĩ, Đạo sĩ nói: "Ta là Thân Công Báo đi ngang qua đây gặp điện hạ nên phải viếng thăm. Chẳng hay điện hạ đi đâu vậy?" Ân Hồng nói: "Tôi vâng lệnh thày đến Tây Kỳ phò Võ Vương diệt Trụ".

Thân Công Báo nói: "Nếu người thấy Trụ Vương vô đạo, thì trở về cùng với triều thần truất phế, đưa người nhân đạo lên ngôi, trừ Đắc Kỷ, đem lại cho dân chúng hạnh phúc thái bình này là đạo làm con, sao lại giúp người khác đánh chủ mình?"

An Hồng nói: "Đạo trưởng nói rất phải, tôi sẽ phò Trụ diệt Châu". Thân Công Báo nói: "Như vậy mới đúng nhân luân. Hiện nay Tô Hộ đang đánh với Tứ Nha tại Tây Kỳ, người đem binh đến đó trợ chiến. Ta đi thỉnh một vị thần thông quảng đại, ít ngày sẽ đến giúp người".

Ân Hồng đến trại Tô Hộ, truyền Tô Hộ hiệp binh một chỗ, rồi ra khách và nói: "Mấy bữa nay người đánh với Võ Vương thắng bại lẽ nào?" Tô Hộ thuật hết mọi việc. Ân Hồng liền đổi sắc phục.

Rạng ngày sau, Ân Hồng dẫn binh đến thành khiêu chiến. Quân nghe xung là điện hạ Thương, liền vào báo, Tử Nha ngâm nghĩ nói: "Trụ Vương không con, nay lại có điện hạ nào khiêu chiến?".

Hoàng Phi Hổ thưa: "Trụ Vương có 2 người con trai là Ân Giao và Ân Hồng, bị gió bay mất, có lẽ ngày nay trở về chăng? Đέ rồi ra xem thì biết chân giả".

Ân Hồng xa cách Hoàng Phi Hổ hơn mươi năm nên không hay việc Hoàng Phi Hổ phản Trụ, liền đáp: "Ta là Nhị điện Ân Hồng, còn người là ai mà dám cả gan làm phản? Nay ta phung chi chinh Tây, nếu các ngươi hàng đầu thì thôi, bằng không, cả xứ Tây Kỳ này thành tro bụi".